

A close-up portrait of Otto Skorzeny, a German commando leader. He is shown from the chest up, wearing a dark military uniform with a collar featuring a swastika and a cross. He has short, light-colored hair and a mustache, and is looking slightly to the left of the camera with a serious expression. The background is dark and out of focus.

**STUART SMITH**

**OTTO  
SKOR  
ZENY**

**HITLERS FAVORIETE  
COMMANDO**

# 1. Omgaan met pijn

Otto Skorzeny werd geboren in de nadagen van een groot rijk. Hij groeide op in het schemerlicht van vergane glorie. Zijn leven stond in het teken van het geloof dat de grootsheid van zijn vaderland kon worden hersteld door moed, strijd en het wegzuiveren van kwalijke invloeden. In dat opzicht was hij net als miljoenen andere jonge Oostenrijkers en Duitsers, maar op alle andere manieren was Otto Skorzeny een unicum.

In 1908, het jaar dat Skorzeny ter wereld kwam, vierde keizer Frans Jozef van Oostenrijk-Hongarije zijn diamanten jubileum. Zestig jaar roemloze heerschappij over Europa's grootste rijk.

Wenen, de geboortestad van de familie, de hoofdstad van het kosmopolitische fin de siècle, was het centrum van een omvangrijke lappendeken die zich over de grenzen van Italië en Zwitserland uitstrekte tot aan de Oekraïne en de noordelijke gebieden van de christelijke Balkan. Maar net als de keizer was het rijk over zijn hoogtepunt heen. Onder een dunne bodem van feodale tradities borrelde het magma van opkomend nationalisme. In dit jubileumjaar annexeerde Oostenrijk-Hongarije Bosnië-Herzegovina, waardoor een van de scheuren ontstond die zou leiden tot de Eerste Wereldoorlog en uiteindelijk de implosie van het rijk.

Niet dat iemand gedacht zou hebben aan zo'n nachtmerrie in het serene Wenen van 1908, waar op 12 juni een baby werd geboren in de welvarende middenklassefamilie Skorzeny. Otto was het derde kind en de tweede zoon van ingenieur en architect Anton Skorzeny, die op

38-jarige leeftijd een succesvol bouwbedrijf had opgebouwd. De familienaam was vrij ongebruikelijk en kwam uit het Oost-Pommerse dorp Skorzęcin, nu Polen. Aan beide zijden van de familie zat militair bloed; Anton was in de Eerste Wereldoorlog reserveofficier,<sup>1</sup> terwijl zijn vrouw, Flora (geboren Sieber Steiner-Hardt) uit een oud militair geslacht stamde.<sup>2</sup>

Het einde van de Eerste Wereldoorlog in 1918 maakte een einde aan het Oostenrijks-Hongaarse rijk en Otto bracht de tweede helft van zijn jeugd door in de verbitterde, economisch disfunctionele rompstaat die overbleef. Het was een uitdagende wereld om in te leven. Otto Skorzeny genoot van uitdagingen en wist hoe hij carrièreladders moest beklimmen, ook als hij met tegenslagen te maken kreeg. In tegenstelling tot zijn vader, hield de jonge Otto zich weinig bezig met tradities. Hij deelde echter wel een passie voor technologie en machinebouw met hem en beschouwde die als de sleutel tot de toekomst.

Op school vond hij vakken als wiskunde en wetenschap ‘vrij gemakkelijk’, maar hij minachtte de geesteswetenschappen en was geen grote lezer.<sup>3</sup> Hij bleek wel een talenknobbel te hebben. Frans, dat als verfijnder werd beschouwd dan Duits, was in die tijd de voorkeurstaal in de burgerlijke huishoudens van Wenen, terwijl hij Engels (dat hij met een Brits accent sprak) en Spaans later snel oppikte.

Net als zijn vader en zijn oudere broer Alfred volgde Otto een opleiding tot ingenieur. In de winter van 1928-1929 slaagde hij voor de eerste examens aan de Technische Hochschule, waarna hij aan zijn driejarige praktische ingenieursopleiding begon.<sup>4</sup>

Maar hoeveel praktijk hij ook opdeed, het was geen garantie voor een goede baan in naoorlogs Oostenrijk. Van meet af aan was de nieuwe republiek een mislukking. De etnisch Duitse bevolking was de vurigste aanhanger van het oude rijk geweest – niet vreemd, want ze had de meeste invloed en monopoliseerde die machtsposities. Nu hadden ze niet alleen de oorlog verloren – met alle materiële schade van dien – maar werden ze ook gestraft omdat ze ermee begonnen waren.

De zegevierende geallieerden hadden geprobeerd de politieke geografie van Europa te rationaliseren. Het werelddeel had de ineensstorting van vier enorme keizerrijken meegemaakt: het Russische, het Duitse, het Oostenrijk-Hongaarse en het Ottomaanse.

Bij de herschikking gingen de overwinnaars uit van ‘etnische zelfbe-

schikking'. De vraag was alleen of die gebaseerd moest zijn op raciale kenmerken, gemeenschappelijke taal, culturele of religieuze waarden, of al deze dingen bij elkaar. Gezien de etnische caleidoscoop van het naoorlogse Europa, was het duidelijk dat er geen standaardblauwdruk bestond. De nieuwe staten zouden kunstmatige gebieden zijn, willekeurig door de overwinnaars vastgesteld.

Erger nog, het vredesverdrag van Versailles leek voor de Duitsers op een wraakneming: als etnische zelfbeschikking het opperste principe van een staat was, waarom was het dan voor Duitsland en Oostenrijk verboden op te gaan in een Groot-Duitsland? De meeste Duitsers beschouwden dit als berekenende geallieerde hypocrisie, bedoeld om hen te onderwerpen terwijl ze kolossale herstelbetalingen opgelegd kregen voor een oorlog waarvan ze nooit hadden erkend dat ze hem waren begonnen.

De nieuwe sterk gekrompen grenzen van Oostenrijk zorgden dat veel fabrieken die de binnenlandse markt bedienden geen grondstoffen hadden, aangezien natuurlijke hulpbronnen nu over de grens lagen. Het voormalige vrijhandelsgebied van 54 miljoen mensen was een lappendeken van concurrerende protectionistische staten geworden.

Er waren ook politieke problemen. De nieuwe democratie van Oostenrijk was niet diepgeworteld. Dat zou misschien niet erg zijn geweest als ze was ondersteund door een welvarende, zelfverzekerde middenklasse, maar die had Oostenrijk niet. De middenklasse van Oostenrijk was zwak, ontevreden en onevenredig verarmd door het uiteenvallen van het keizerrijk. Het spaargeld van mensen werd verslonden door inflatie (het geld waar voor de oorlog een klein huis van gekocht kon worden, was in 1922 nog net een postzegel waard).<sup>5</sup> Veel bedrijven waren ondergekapitaliseerd en een enorm leger van vakmensen – militaire officieren, bureaucraten, advocaten, accountants, artsen, architecten en civiele ingenieurs – was overbodig. Al vóór de Grote Depressie van 1929 hadden veel mensen uit de middenklasse de republiek afgeschreven. Een efficiënt autoritair bewind en bij voorkeur een Anschluss (eenwording met Duitsland) werd voor hen een steeds aantrekkelijker alternatief.

Als scholier leek Otto Skorzeny niet vatbaar voor radicale ideeën. Er waren geen aanwijzingen voor zijn latere enthousiaste fascisme. In huize Skorzeny was men conventioneel rechts – er heerste heimwee

naar de vroegere Dubbelmonarchie en de verloren zakelijke kansen en er was een afkeer van het naoorlogse regime, maar daar bleef het bij. Er werd met waardige kalmte op de tegenspoed gereageerd. Skorzeny herinnerde zich dat hij vijftien was toen hij zijn eerste naoorlogse boter proefde: ‘Mijn vader vertelde me dat het geen kwaad kon om zonder luxe te leven. Het kon zelfs goed zijn om niet aan een weelderig bestaan te wennen. En hij had gelijk.’<sup>6</sup>

Op de universiteit veranderde Skorzeny’s politieke instelling. Ondanks zijn gevoel voor techniek spande hij zich minimaal in. Maar hoewel hij academisch niet erg gemotiveerd was, was hij zeer actief op sportief gebied. Hij was een imposante jongen – één meter drieënnegentig en zwaargebouwd, met een goede motoriek. Hij was dol op sport, vooral sporten waarbij toestellen of wapens betrokken waren. Dit was het dat hem dichterbij de politiek bracht.

In 1927, in zijn tweede jaar aan de Technische Hochschule, werd hij opgenomen in de *Schlagende Verbindung*: de duellerende sociëteit. Dit soort studentenverenigingen vormde een vaste waarde op Duitse en Oostenrijkse universiteiten en bood onderdak aan een bepaald soort macho student. Het duelleren ging om het toebrengen en ontvangen van een *Schmiß*, een indrukwekkend litteken op het gezicht. De mensuur, zoals deze vorm van schermen heette, kende geen winnaars of verliezers. Zware drinksessies waren strijk en zet in dergelijke clubs. Otto Skorzeny blonk uit in duelleren. Bij zijn afstuderen had hij veertien *Schläger* duels gevochten.<sup>7</sup>

Door zijn succes werd Skorzeny een gewild tegenstander voor degenen die hun moed wilden testen. Tijdens zijn tiende duel, in 1928, kreeg hij een diepe snee van oor tot kin aan de linkerkant van zijn gezicht. Dit litteken werd zijn handelsmerk. Het werd ter plaatse zonder verdoving gehecht. Voor de *Schlagende Verbindung* was het omgaan met pijn en blessures belangrijker dan winnen.

In latere jaren omschreef Skorzeny zijn dapperheid graag als een soort Spartaanse voorbereiding op oorlogvoering:

Ik moet dankbaar zijn voor de zelfdiscipline die we ons in onze studentenclubs hebben aangeleerd. Ik heb nooit zo het gevoel gehad onder vuur te liggen als op mijn achttiende, toen ik mijn eerste duel moest vechten onder het toezien van mijn medestuden-

ten. Mijn kennis van pijn, opgedaan met de sabel, leerde me niet bang te zijn. En net zoals bij duelleren, moet je in de oorlog richten op het hoofd van de vijand. Je kunt geen tijd verspillen met aftasten en omzeilen. Je moet je doel bepalen en erop afgaan.<sup>8</sup>

Veel vooraanstaande nazi's hadden mensuren – of Schmiße – als teken van status en mannelijkheid. Er werd soms kleinerend gedaan; Himmler beweerde er een te hebben, hoewel die meer op een ongelukje bij het scheren leek. Het litteken van Skorzeny was nooit aan twijfel onderhevig en hij was een uitstekend duellist.

Net als zijn litteken verwierf Otto Skorzeny zijn politieke inzichten in studentenclubs. Oostenrijks-Duitse studentenverenigingen waren oorspronkelijk een product van het nationalisme uit de napoleontische oorlogen. In de jaren 1920 koesterden velen een reactionair gedachtegoed dat werd verpakt als vurig patriottisme. Skorzeny werd lid van de Markomania Student Society in Wenen – genoemd naar de Marco-manni, een oude Germaanse stam uit het Donagebied die zich tegen de Romeinse verovering had verzet.

Veel leden – vooral de duellisten, met hun cultuur van strijdlustig machismo – onderhielden nauwe banden met schimmige paramilitaire organisaties. Oostenrijk was politiek gepolariseerd; linkse partijen vonden inspiratie in het prille bolsjewistische Rusland; rechts streefde steeds meer naar eenwording met Duitsland. Een marxistische putsch in 1927 werd hardhandig onderdrukt door regeringstroepen, maar de opstandelingen slaagden er wel in de bourgeoisie van Wenen de stuipen op het lijf te jagen. Een belangrijk gevolg was de vorming van paramilitaire Academische Legioenen op Oostenrijkse universiteiten in 1928. Skorzeny trad toe met een gevoel van patriottische plicht.<sup>9</sup>

Het legioen was een nauwelijks verhulde afdeling van de grootste Oostenrijkse paramilitaire macht van die tijd: De Heimwehr (Burgerbescherming). Het afdwingen van staatsveiligheid en openbare orde was moeilijk voor de naar rechts neigende regeringscoalities die vanaf het midden van de jaren twintig over Oostenrijk regeerden. Er was een beperking van de strijdkrachten opgenomen in het Verdrag van Saint-Germain van 1919. Ze konden weinig anders doen dan de steun aanvaarden van paramilitaire troepen die vijandig stonden tegenover de parlementaire democratie en voor het grootste deel uit ontevreden

oorlogsveteranen bestond. In deze periode was de Oostenrijkse nazipartij met haar paramilitaire Sturmabteilung (SA) zwak en verdeeld vergeleken met de Heimwehr, die de studententropen snel opnam. Tegen de tijd dat hij in december 1931 afstudeerde, was Skorzeny pelotonsleider van de Heimwehr en plaatsvervangend compagniescommandant.

Zijn betrokkenheid duurde niet lang. Walter Pfrimer, leider van de radicale Groot-Duitse vleugel van de Heimwehr, probeerde van de Heimwehr een politieke partij te maken en de politici zo op hun eigen terrein te verslaan. Skorzeny zag dit als een tragische fout. 'Rond 1930 beschouwden ik en de meeste van mijn kameraden dit als een signaal om de banden te verbreken ... We wilden niets met partijpolitiek te maken hebben en wilden geen instrument van partijpolitici zijn.'<sup>10</sup> Pfrimers initiatief pakte bij de verkiezingen compleet verkeerd uit. Toen Pfrimer in 1922 geïnspireerd door Mussolini's machtsgreep aan een laatste wanhopige 'Mars op Wenen' begon, liep dat uit op een fiasco.

De Heimwehr sloot met tegenzin een coalitie met de regerende Christelijke Sociale Partij en steunde, als onderdeel van een deal met Groot-Brittannië en Frankrijk, een Anschluss niet langer.

Zo bleef de nazipartij als enige belangrijke drager van pan-Duitse idealen over. Veel Oostenrijkers uit de middenklasse die geen interesse hadden in de details van de nazi-ideologie, kozen nu voor de nazi's en geloofden dat een politieke unie met Duitsland de enige manier was om hen uit deze economische crisis te bevrijden.

\* \* \*

Na zijn afstuderen als werktuigbouwkundig ingenieur op 31 december 1931 ging Otto Skorzeny de uitdaging van een carrière aan.

Hij verwelkomde de opkomst van de nazi's, net als zijn vader Anton, die voor een naziregering was omdat het 'goed voor de economie' zou zijn. Diens aanvankelijke enthousiasme zou snel afnemen na de moord op kanselier Dollfuss door gewapende nazi's bij een alweer mislukte putsch in 1934.<sup>11</sup> Maar terwijl zijn vader afstand nam van de nazi's, zocht Otto Skorzeny juist toenadering. Hij werd op 1 mei 1932 lid van de nazipartij, geïnspireerd door een toespraak van Joseph Goebbels in Wenen.<sup>12</sup>

Kort daarna, op 19 juni, verbood Dollfuss de partij en gingen de nazi's ondergronds. Ze namen nieuwe vermommingen aan<sup>13</sup>, waaronder die van culturele, sport- en sociale clubs. De voornaamste was de Deutschen Turnerbund 1919, waar Skorzeny lid van werd. Hoewel de regering de partij als politieke organisatie verbood, slaagde ze er niet in haar paramilitaire afdelingen te onderdrukken. Skorzeny bleef partijlid en in februari 1934 trad hij toe tot haar meest elitaire organisatie, de Schutzstaffel: SS.<sup>14</sup>

Hoewel het nazisme vooral een beroep deed op de verarmde lagere middenklasse was Skorzeny met zijn universitaire achtergrond representatief voor een SS-rekrut. De nationaalsocialistische nadruk op snelle oplossingen voor ogenschijnlijk gecompliceerde, hardnekkige problemen was aantrekkelijk voor veel hoogopgeleide jongvolwassenen.

Skorzeny ging na zijn afstuderen als monteur in een garage aan de slag, terwijl hij in zijn vrije tijd rechtse politiek beoefende. Binnen een paar jaar verbeterde zijn situatie enorm; hij werd partner bij Meidlinger Gerüstbau, een klein maar succesvol bouw- en steigerbedrijf. In mei 1934 trouwde hij met de negentienjarige dochter van de eigenaar, Margareta Schreiber, 'Gretl.'<sup>15</sup> De huwelijksreis was 'sportief', op een motor met zijspan langs belangrijke bezienswaardigheden in Italië: Bologna, Venetië, Ravenna, Pisa, Florence en de Abruzzen, in de buurt van Gran Sasso. Zijn toeristische kennis van dit deel van Italië zou later zijn keuze voor de reddingsoperatie van Mussolini beïnvloeden.

Otto en Margareta scheidden in 1937.<sup>16</sup> In januari van dat jaar had Otto een meerderheidsbelang genomen in het nu bloeiende steigerbedrijf – een zakelijke relatie die zou blijven bestaan tot het einde van de oorlog.<sup>17</sup> Het is moeilijk om niet cynisch te denken dat Margareta haar doel had gediend door hem op de economische ladder omhoog te helpen en nu kon worden afgedankt.

\* \* \*

In 1937 was de politiek in Wenen koortsachtig verhit. Ondergrondse nazipropagandisten speelden behendig in op economische onteigeningen, politieke onzekerheid en antisemitische vooroordelen. Ze mengden ze tot een giftige cocktail die de Oostenrijkse middenklasse bedwelmende.



Hoewel ze een minderheid van de bevolking van Wenen vormden, domineerden de Joden in functies als hoogleraar, advocaat en arts, en in de industriële, handels- en financiële klasse. Dat veel vakmensen Joods waren, voedde de antisemitische propaganda. Hoewel het tegenstrijdig was, werden de Joden afgeschilderd als zowel meesters van het wereldkapitalisme, als bolsjewieken die de revolutie nastreefden en als ontwortelde zwervers die de Weense middenklasse haar rechtmatige positie in het leven ontzegden. Het was een paradox, maar een die Otto Skorzeny als actief en ambitieus lid van de SS zonder twijfel omarmde – zoals zo veel Oostenrijkers.<sup>18</sup>

De vooroorlogse Oostenrijkse SS verschilde sterk van de SA in opzet, grootte en lidmaatschap. De SA was een straatvechtorganisatie, voornamelijk samengesteld uit werkloze, criminele arbeiders. Het primaire doel was om de bijeenkomsten van de partij te beschermen en tegelijkertijd anderen te intimideren. De SS was daarentegen in wezen de partijpolitie en leden kwamen vooral uit de middenklasse. Ze hadden werk; oefenden een ambacht uit of waren ambtenaar en hun bezigheden waren meestal meer intellectueel: met name het vergaren van politie-inlichtingen voor geheime doeleinden. De architect van de SS, Heinrich Himmler, wilde een elite creëren, zoals de Romeinse Praetoriaanse garde; daarom was het SS-lidmaatschap beperkt tot ongeveer een tiende van de SA-leden. Aan het begin van 1938 had de Oostenrijkse SS niet meer dan zeventuizend leden. Terwijl politieke machinaties in Duitsland de macht van de Oostenrijkse SA lieten slinken, werd de SS gestaag het favoriete instrument van het steeds krachtiger naziregime in Berlijn. Het hoofd van de SA, Ernst Röhm, was geliquideerd en de SA was in de Nacht van de Lange Messen<sup>\*</sup> buitenspel gezet terwijl Hitler zich voorbereidde op zijn laatste confrontatie met de Oostenrijkse regering.

Een cruciale figuur op dit moment – en een belangrijke speler in Skorzeny's toekomst – was Ernst Kaltenbrunner, die in 1936 hoofd van de Oostenrijkse SS werd. De achtergrond van de uit graniet gehouwen kolos Kaltenbrunner leek op die van Skorzeny. Hij kwam uit een familie van advocaten en behaalde een doctoraat in de rechten, maar zijn

---

\* Een bloederige zuivering door de SS tussen 30 juni en 2 juli 1934, om politieke tegenstanders van Hitler te elimineren.

carrière werd gedwarsboemd door de depressie. Ontgoocheling en steeds extremere denkbeelden brachten hem bij de Heimwehr. Daarna wendde hij zich om vrijwel dezelfde reden als Skorzeny tot de nazi's en in 1932 werd hij lid van de partij en de SS. Skorzeny en Kaltenbrunner hadden elkaar leren kennen via het netwerk van studentenverenigingen. Hun relatie ging terug tot tenminste 1929.<sup>19</sup> Het is bekend, dat Skorzeny in 1938 regelmatig te gast was bij Kaltenbrunner.<sup>20</sup>

Terwijl Kaltenbrunner heimelijk de Oostenrijkse SS opbouwde, manoeuvreerde Hitler zichzelf in een positie om het land te annexeren. De machtsverhoudingen in Oostenrijk waren veranderd. Kanselier Kurt von Schuschnigg leidde een 'Coalitie van het Vaderland', die op het punt stond te vallen.

Sinds 1933 waren er geen verkiezingen meer geweest en het land werd geregeerd onder een noodverordening – wat Schuschniggs morele autoriteit nauwelijks versterkte. Hij was internationaal geïsoleerd en stond onder druk om hulp te zoeken bij de nazi's.

Complicerend voor Hitler was dat de Oostenrijkse nazipartij probeerde zijn eigen agenda te voeren. Oostenrijkse nazi's wilden zelf een eigen gooi naar de macht doen en dit paste helemaal niet in Hitlers plan. In deze omstandigheden was een nauwe samenwerking tussen de Oostenrijkse SS (loyaal aan de Führer) en de agenten van Hitler in de Duitse ambassade van cruciaal belang. Juridisch gezien konden Duitse troepen Wenen alleen op uitnodiging binnentrekken na een interne revolutie. Dan zou een annexatie kunnen worden voltooid.

Het was Schuschnigg zelf die de crisis bezwoer door een nationale volksraadpleging af te kondigen over de Oostenrijkse onafhankelijkheid. De datum was vastgesteld op zondag 13 maart 1938 en een massale pro-onafhankelijkheidscampagne begon. Joodse organisaties, die op de hoogte waren van de behandeling van Joden in Duitsland sinds 1933, gooiden hun hele gewicht achter de campagne. De mening van het volk – zelfs onder nazisymphathisanten – neigde naar onafhankelijkheid. Schuschnigg probeerde een 'Ja' te forceren door mensen onder de vierentwintig jaar uit te sluiten van stemmen. De gedachte was dat de meest enthousiaste nazi's over het algemeen jonger waren dan vierentwintig.

Otto Skorzeny deed de volksraadpleging af als 'bizar'. Wat hem betrof gold het dogma: alles wat tegen het nazisme was, is een Joods-com-

munistische samenzwering. Hij beschouwde de Ja-campagne als een buiging voor de Sovjet-Unie.<sup>21</sup>

Terwijl Oostenrijk voor onafhankelijkheid leek te stemmen, vreesde Hitler het onacceptabele vooruitzicht door zijn eigen vaderland te worden afgewezen. Hij trof daarom maatregelen om het referendum te laten ontsporen en een marionet als staatshoofd te installeren.

De plooibare rechtse politicus (en heimelijke nazi) Arthur Seyss-Inquart was de man van zijn keuze. Seyss-Inquart was al minister van Binnenlandse Zaken als concessie om de Duitse invasie af te wenden. Nu was Hitler van plan de druk op te voeren. Otto Skorzeny en zijn kameraden stonden klaar.

Vrijdag 11 maart 1938 heerste er een ondraaglijke spanning in Wenen. De regering en de nationalistische jeugdbeweging hadden de hele dag fel campagne gevoerd, folders uitgedeeld en in vrachtwagens met vlaggen rondgereden. Maar 's avonds werd de sfeer onaangenaam; de nazi's kwamen de straat op en marcheerden met brandende fakkels naar de Joodse wijk. Het Duitse leger stond aan de landsgrens en een ultimatum werd naar Schuschnigg gestuurd: de volksraadpleging afwenden, of een invasie onder ogen zien. De nazitroepen hadden feitelijk al controle over delen van het land; SA-mannen bezetten de Ringstrasse in Wenen en de SS van Kaltenbrunner omsingelde de kanselarij. Rond 22.00 uur drong een speciale groep van veertig jonge SS-soldaten het gebouw binnen. Schuschnigg boog eindelijk voor de dreiging van geweld en nam ontslag. Diezelfde avond werd Seyss-Inquart kanselier en de volgende dag trokken Duitse troepen op zijn uitnodiging Oostenrijk binnen.

Otto Skorzeny zou later afstand nemen van de gebeurtenissen van die vrijdagavond, bewegend dat hij in de sportschool was met andere leden van Der Deutsche Turnerbund (die natuurlijk een nazidekmantel was) omdat het buiten te gevaarlijke was. 'Ik wilde me net verkleeden,' beweerde hij, 'toen het nieuws over het ontslag van de regering van Schuschnigg op de radio kwam. Het heeft ons compleet verrast.'<sup>22</sup>

In werkelijkheid hadden Skorzeny en zijn kameraden zich in de sportschool verkleed in bergjassen en skibroeken en behoorden ze tot de nazi's die een cordon rond de kanselarij vormden toen Schuschnigg ontslag nam. Net na middernacht stormde Bruno Weiss, het lokale hoofd van de Gymnastic Association, de kanselarij uit met een 'speciale missie' voor Skorzeny namens de nieuwe leider Seyss-Inquart.<sup>23</sup>

# HET BIZARRE LEVENSVERRHAAL VAN SS'ER OTTO SKORZENY, 'DE GEVAARLIJKSTE MAN VAN EUROPA'

SS-Obersturmbannführer Otto Skorzeny was in zijn eigen tijd al legendarisch. Hitlers favoriete commando verwierf een reputatie als durfal en werd bekend om zijn missie in 1943 om de gevangen Mussolini te bevrijden. Het was de eerste actie in een reeks van spectaculaire *special ops*. Skorzeny's werkwijze beïnvloedde de aanpak van alle speciale operaties nadien - zoals bleek tijdens de eliminatie van Osama Bin Laden in 2011 door US Navy SEALs. Maar Skorzeny was naast onverschrokken en vindingrijk, vooral ook tot zijn dood in 1975 een overtuigde nazi en nietsontziende killer.

**STUART SMITH** deed jarenlang onderzoek naar de waarheid over Skorzeny's levensloop en complexe persoonlijkheid. Van zijn achtergrond als radicale student in Wenen tot zijn bloedige tijd bij de Waffen-SS aan het Oostfront, zijn verrassende wedergeboorte als commando en zijn intrigerende naoorlogse carrière - onder andere als geheim agent van de Mossad - en zijn mysterieuze fortuin, dit boek vertelt voor het eerst het volledige verhaal van Otto Skorzeny.



Uitgeverij Omniboek

NUR 681

ISBN 978-94-0191-712-4



9 789401 917124

[www.omniboek.nl](http://www.omniboek.nl)